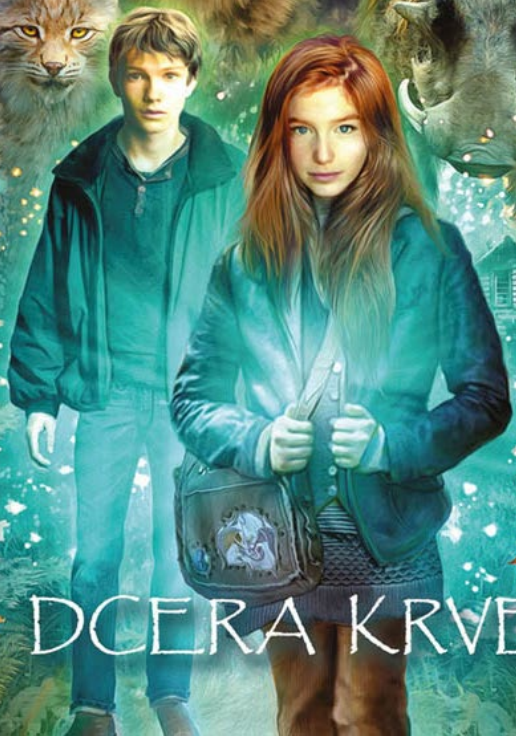

Lene Kaaberbølová
DIVŔČARKA

DCERA KRVE

JPK 20

Divočarka

Dcera krve

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová
Divočarka: Dcera krve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lene Kaaberbølová

DIVOČARKA

DCERA KRVE

Lene Kaaberbølová

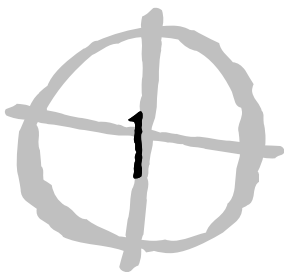
DIVŒČARKA

DCERA KRVE

 PRESS

ŽIVOT TRINÁCTILETÉ HOLKY

Čekala čtyři sta let. Po čtyři sta let upírala oči vzhůru průhlednou stěnou z roztaveného kamene. Ta po čtyři sta let věznila její tělo, mysl i duši. Nepřátelé se jistě domnívali, že je to její hrob, jenže ona dosud žije. Dokonce i tady se dostala k živé potravě – jednou za čas do těchto končin zbloudil nějaký živočich a ona ho nemilosrdně lapila, protože milosrdnost a slitování jsou ctnostmi, na něž už se dávno neohlíží. Při životě ji udržuje zloba.

Jelikož to vnímala. Věděla, co se venku děje, a jejímu divokému smyslu se to přičilo, až se kroutil bolestí.

Co si vůbec myslí – tihle hamižní ubožáci s těmi svými silnicemi a domy, s těmi všemi... jak že tomu říkají?

Rourami. Kably. Drenážními potrubími. Mosty. Dálnicemi. Železničními tratěmi. Řežou divoký svět a způsobují hluboké krvavé rány, rvou jemnou síť divokých stezek na cucky, ničí a zabíjejí. Podél všech jejich cest páchnou mrtvá zvířata. Lesy i močály mizí. Kde po tisíce let žila, dýchala a vládla divoká síla, je dnes pusto a ticho. Slyšet lze leda rámus a burácení těch bezbožných strojů. Železa. Železo, kam se podíváš. Brzy bude po všem – brzy ta snad nejmocnější divočarka všech dob zacelí zpřetrhaná pouta.

Zatím... zatím se to ještě může podařit, pokud unikne.

Neplane v ní jen zloba. Cítí... ne, netrpělivost je příliš slabý výraz. V žádném ohledu neodpovídá záru, který ji vnitřně spaluje a šíří kvůli každé promarněné vteřině, kvůli každé hodině, která uplyne, aniž se ona přiblíží ke svému cíli. Má naspěch. Čas vypršel. Už není čas na milosrdenství, není čas přemýšlet a zvažovat, dělat si starosti kvůli čemukoli jinému než tomu jedinému: zlomení moci hlupáků a hamounů, rozdrčení jejich sítě smrti a **OSVOBOZENÍ** divokého světa.

Zaplátí za to **vším**. Vším, co má, vším, co se jí podaří přilákat, ztrápit, ohrozit nebo vymámit po zlém. Lačně zvažovala své síly, zoufala si nad svou slabostí. Tíha kamenů, pnoucí se zelená síla rostlin, mírnost vzduchu, měkkost vody, hřejivá země a život hluboko v půdě... ani

dohromady to nebude stačit. Bude potřebovat krev. Nic jiného jí v tomto takřka prohraném boji vítězství nepřinese. Nic jiného nemá smysl – a už vůbec ne... při tom pomýšlení v ní zloba vzplála ještě mohutněji... vůbec ne zmařený život ubohé třináctileté holky.

Krev jí může otevřít vězení. Krev jí snad zajistí vítězství.

Vtom se to stalo. Skanula kapka. A druhá. Třetí, čtvrtá.

Ještě! vykřikla v duchu. Ještě jednu kapku!

Měla pocit, že ji vidí váhavě viset ve vzduchu. Jako by snad bojovala proti gravitační síle a spadnout nechtěla. Jenže padala a padala, až dopadla.

ANNNOOOOooooooooooooo...

Vítězoslavně zajásala, ovšem jen v duchu. Rty měla ztuhlé, stále byla uvězněná jako hmyz, který před tisíci lety zasáhla krůpěj pryskyřice a pak zkameněla v jantar. Už to ovšem nebude dlouho trvat. Ze všech sil se vzepjala, zapojila veškerou divosílu, která v ní dřímala. **Teď. Teď. Teď!**

Kamenná zem pukla. Trhliny se šířily. Ve výbuchu divoké síly Bravita protáhla tělo, které hrbila čtyři sta

let, roztráštla své vězení na střípky. Ztvrdlá kamenná hmota bublala a opět tekla, prskala, vybuchovala, vroucí skelné krůpěje poletovaly všemi směry a zkrápěly stěny jeskyně v syčících kaskádách.

Ti hamižní ubožáci netuší, co je čeká. O Bravitě určitě nikdy neslyšeli. Ovšem to se už brzy změní...

Posadila jsem se tak prudce, až jsem se hlavou praštila o lampičku na nočním stolku. Srdce mi bušilo, jako bych běžela přes překážky a zaostávala za ostatními, buch buch HOP, buch buch HOP. Divoce jsem se rozhlížela, snad jsem čekala, že vedle postele bude stát Bravita a napřahovat po mně pařáty, v očích krvelačný žár. Nestála tam. V pokoji bylo ticho a tma, nepočítám-li teda proužek měsíčního svitu, který dovnitř dopadal kulatým okénkem v průčelí. Na matraci vedle postele spal můj nejlepší kamarád Oskar tak pokojně, že jsem nad jeho hlavou skoro viděla komiksovou bublinu s citoslovcem Zzzzz. On rozhodně noční můru neměl.

Klid, krotila jsem splašené srdce, vždyť se nic neděje...

Trvalo mi ale dlouho, než jsem přestala lapat po dechu, a ještě déle, než jsem přestala mít dojem, že mi srdce vyskočí z hrudi. Už dřív se mi zdávaly sny, které měly až moc společného se skutečností, a přestože mezi komínky encyklopedií o ptácích a starými hnízdišti připravenými k opravě nečíhala čtyři sta let stará divočarka, rozhodně to neznamenalo, že panuje klid a žádné nebezpečí nehrozí – aspoň podle mého splašeného srdce.

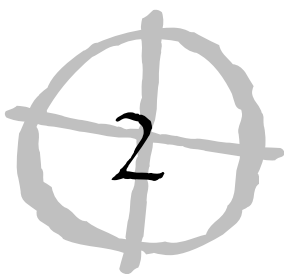
A i kdyby na tom snu skutečně byl ždibec pravdy – a o tom lze dost pochybovat, protože většinou se mi zdály docela nereálné a obyčejně za vlasy přitažené sny – připomínala jsem si, že Bravita neprahne po mém životě. Lačnila po nějaké jiné holce, které je chudák třináct, kdežto mně je přece teprve...

Jako by do mě hrom uhodil. Pohlédla jsem na starobylý tikající budík na nočním stolku.

Obě fosforeskující ručičky ukazovaly téměř kolmo vzhůru. Bylo pět minut po dvanácté, poslední březnový den.

Dneska mám třinácté narozeniny.

ZVUKY VE TMĚ

Nemohla jsem znovu usnout. Upadala jsem do polospánku, ale nedokázala nebo neodvažovala se mu oddat. Pokaždé když jsem už už zabrala, začalo mi srdce zase skákat přes překážky a mé pokusy ho zklidnit se mýjely účinkem.

Tak už přestaň. Jen se ti to zdálo, přesvědčovala jsem se.

Buch buch HOP. Buch buch HOP.

Ona tu není. Nikdy tady nebyla. Naposledy ji viděli před čtyřmi stoletími a představovat si, že by se měla vrátit jen proto, aby zrovna tobě zkazila třinácté narozeniny...

Buch buch HOP. Buch buch HOP.

Srdce jedno pitomý.

Nakonec jsem vstala. Nerozsvítla jsem, protože nebyl důvod budit Oskara. Opatrně jsem překročila

peřinu, kterou měl přikryté nohy – teda skoro, protože mu zpod pruhovaného povlečení vykukovaly asi tři nebo čtyři ne zrovna čisté prsty. Mít noční můru zrovna tuhle noc, když se máme tak skvěle, mi přišlo fakt nanic – byli jsme totiž u tety Isy, Oskar, já, moje máma i táta, což byl sám o sobě zázrak. Zítra dorazí Kahla se svým tátou a paní Aranciová, sousedka divočarka, co mi před několika týdny tolik pomohla, když osud všech visel na vlásku. Shanaia poslala svého nového divokamaráda, poštolku Kitti, se zprávou, že se také dostaví. Byla tu Nicka, Kocour se zrovna odebral za vlastním kočičím dobrodružstvím, ale slíbil, že se do snídaně vrátí, a Trumbera se určitě rozvaloval dole v pelíšku a chrápal, jak psí zákon káže. Směla jsem oslavit narozeniny přesně podle svých představ, se všemi lidmi i zvířaty, se kterými jsem si přála být. Strašně moc jsem se těšila. Takhle se trápit kvůli nějakému připitomělému snu byla hrůza – fakt hrůza!

Natáhla jsem si na nohy teplé vlněné ponožky, které jsem u tety nosila místo bačkor. Teta je podšila plstí, takže mě v nich nezáblo od podlahy. V tričku na spaní a v ponožkách jsem se tichounce plížila po schodech dolů do kuchyně. Hodiny nad stolem ukazovaly tři čtvrtě na čtyři.

Otevřela jsem skříňku s tetinými zásobami bylinných čajů. Mnoho z nich jsme pili, protože chutnaly lahodně, ovšem některé měly i jiné vlastnosti. Třeba by

dokonce uměly uklidnit srdce skákající přes překážky. Zdaleka jsem se ve všech tetiných bylinných pomocnících nevyznala, nicméně leccos už jsem pochytila. Kde asi najdu... Studovala jsem úhledné popisky na dózách a sklenicích, až jsem našla dvě, které jsem hledala.

Heřmánek a kozlík.

Zapnula jsem sporák a postavila vodu na čaj. Teta Isa často používala jen pec ve světnici, ale já raději otočila knoflíkem. Modrooranžové plameny hořícího plynu se mihotaly a olizovaly dno konvice, voda se zanedlouho vařila. Sundala jsem z háčku u okna hrníček a zrovna jsem se chtěla otočit zpátky, když jsem zaregistrovala nějaký pohyb.

Venku ve tmě se cosi blýsklo. Byl to odlesk zářivých očí s kolmými kočičími zornicemi.

„Kocoure?“ zašeptala jsem.

Jenže to nemňoukal Kocour. Uvědomila jsem si to hned, jak jsem to vyslovila. Zvenčí se totiž ozvalo tlumené melodické vřeštění, skoro jako když si vzadu za domem vyřizují účty dvě číči, akorát poněkud... většího vzrůstu.

Strnule jsem se zaposlouchala. Voda už vřela, jenže heřmánkový čaj teď bude muset počkat. Potřebuje snad nějaká divoká kočka zachránit?

Zírala jsem do tmy, ale viděla jen svůj vlastní odraz. Zlaté oči, které jsem zahlédla předtím, zmizely. Kočičí nářek ke mně nicméně doléhal dál. Zvíře – ať už jakékoli – tam stálo pořád.

Lépe na něj uvidím i ho uslyším, pokud otevřu okno. Otočila jsem klikkou a vyhlédla ven. Do tváře mi zavánul chladný noční vzduch, voněl po dešti. Nahnula jsem se přes kuchyňskou linku a pokoušela se ve tmě rozkoukat.

V tu ránu se na mě snesl tichý šedohnědý stín, žlutý zobák, napřažené světle hnědé nohy a našedlé drápy. Jen tak tak jsem stihla napřáhnout paži, aby na ní mohla obrovská sova přistát.

„Tu-Tu!“

Divokamarád tety Isy naklonil hlavu na stranu a zadíval se na mě. Nebyla jsem si jistá, jestli je s tím, co vidí, spokojený, či nespokojený. Nikdy dřív ke mně takhle nepřiletěl. Nepočítám-li pár ojedinělých případů, kdy mě teta poprosila, ať ho chvílku podržím (a jeho o trpělivost), jsem se u něj v takhle bezprostřední blízkosti zatím neocitla. Byl veliký – už jsem se naučila, že to není prostě jen „sova“, ale odborně výr velký. To znamenalo, že je vzácný a chráněný, myslím, že on sám si to neuvědomoval, a přestože jsem se ho vlastně nebála, měla jsem z jeho drápů, zobáku i pleskajících křídel jistý respekt. Páchl zmoklým peřím a krví. Určitě těmi silnými drápy, kterými zrovna svíral mé zápěstí, v noci zardousil nějakou chudinku myš. Rozvážně se otočil, aby mě neškrábl, a tichounce zahoukal do tmy, z níž se právě vynořil.

Mňoukání venku ustalo. Z křoví za jabloněmi jsem zaslechla šelest a pak se rozhostilo ticho. V podstatě

to nebylo ani o chlup podivnější než spousta jiných věcí, které jsem zažila v domě tety Isy.

Teda až na jedno.

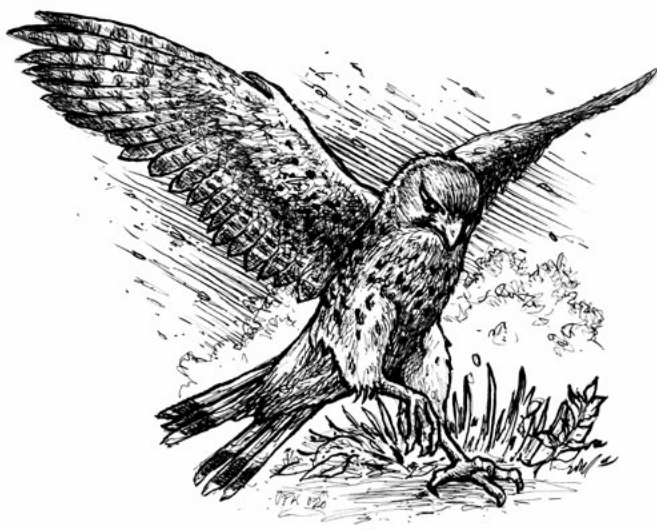
Všemu jsem rozuměla. Cítila jsem netrpělivost té kočky jako skřipání v nervech, jako při škrábání nehtu o tabuli. A slyšela jsem varování Tu-Tuho stejně srozumitelně, jako by někdo zařval do tlampače:

Jdi pryč, kočko. Přicházíš moc brzo. Ještě není čas.

„Kláro, ty jsi dovnitř vpustila Tu-Tuho?“

Obezřetně jsem se otočila, aby sova nespadla.

„Jak vidíš...“ odušila jsem.

Teta Isa stála ve dveřích ve starém obnošeném županu, který nepochybně kdysi býval červený, ale teď byl spíš růžový.

„Asi netrefil,“ usoudila teta. „Obyčejně mu nechávám otevřené okno do ložnice, ale...“

Ale to zrovna dneska v noci nebyl ten nejlepší nápad, protože tam spala máma s tátou a teta Isa bivakovala na pohovce ve světnici.

„... tvoje máma by asi neskákala radostí, kdyby ji vzbudila mokrá sova...“

Tu-Tu zatřepetal křídly, takže se na nás snesla sprška dešťových kapek. Musela jsem se uchechtnout.

„Ne, to asi ne.“

„A co tu děláš ty, Kláro? Nemohla jsi spát?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Zdál se mi divný sen. Spíš noční můra.“

Teta Isa povytáhla obočí.

„O nějakém zvířeti?“

„Ne, o zvířeti ne. Proč se ptáš?“

„Zítřka ti přece bude třináct,“ připomněla mi. „Nebo spíš... dneska. To jsou pro divočarku výjimečné narozeniny a někdy...“ Zadrhla se, možná hledala správná slova. „... někdy mohou způsobit zvláštní zážitky se zvířaty, i ve snech. Tobě se tedy o zvířatech nezdálo?“

„Ne. Zdálo se mi o... Myslím, že šlo o... No, já už vlastně ani nevím.“

Ten sen se mi při povídání úplně vykouřil z hlavy. Podrobnosti se vytratily. Někdo se strašně zlobil... byl

někde zavřený... mluvil o krvi. Ne že bych to schválně tajila, akorát jsem si to zrovna v tu chvíli příliš zřetelně nevybavovala. Srdce se mi uklidnilo a tlouklo úplně normálně, potlačila jsem zívnutí.

„Zdá se, že tohle nakonec potřebovat nebudeš,“ usoudila teta Isa a ukázala na krabičky s heřmánkem a kozlíkem lékařským.

„Nebudu,“ souhlasila jsem. „Asi si půjdu zase lehnout.“

Trochu jsem natáhla ruku a Tu-Tu se opatrně vznesl a přeletěl na své obvyklé místo na tetině rameni.

„Tak tedy ještě jednou dobrou noc,“ pousmála se teta. Pohlédla na hodiny. „Technicky vzato už máš narozeniny, ale s blahopřáním počkám, až se probudíš ráno.“

Narozeniny. Proč mě to slovo spíš zneklidňovalo, než těšilo? Tu-Tu se na mě podíval oranžovozlatýma očima a pak si otřel zobák o prsní peříčka.

Ještě není čas.

Co to znamená? A „řekl“ to Tu-Tu vůbec stejně nahlas a zřetelně, jako když se mnou „mluví“ Kocour? Nebo mi to jen tak připadalo, protože jsem byla utahaná a ospalá?

Vrátila jsem dózy s čaji do skříňky a odebrala se k sobě do pokojíčku. Opatrně jsem překročila Oskara, který dosud nevěděl o okolním světě, a zalezla si do postele pod teplou peřinu. O pár minut později jsem dřímala.

